

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15. Juni 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt ved et almindeligt Præstedomsmøde i Ogden d. 21de Septbr. 1878.

Jeg har i en længere Tid ønsket at møde med Præstedommet i denne Stav af Zion, og har derfor indbudt et Antal Stavspræsidenter fra denne nordlige Del af Landet til at være nærværende ved dette Møde, for at drøfte visse Spørgsmaal, som har lagt mig paa Sindet i nogen Ting og som jeg ønsker at fremlegge for Folket hersteds.

Vi ere althaa mødte til sammen her for at afholde et Præstedomsmøde, og vi gjøre alle Fordring paa at være Eldster i Israel og at vi idetmindste have til Hensigt at ville handle i Overensstemmelse med Guds Kirkes Orden, samt bestrebe os for at opbygge Guds Rige paa Jordens. Disse Følelser, tror jeg, gjøre sig gældende hos de fleste af Brødrene, som ere forsamlede her idag. Paa samme Tid have vi forskellige Meninger om mange Ting, og i Særdeleshed er dette tilfældet i Henseende til vore saakaldte timelige Afsører. Vi lægge stor Vægt paa hvad Ordsproget kalder „Fri Handel og Sømands Rettigheder“ — vi

ønske at nyde en stor Del Frihed. Denne Følelse er meget populær og tillige ganfærtig, men det er til samme Tid nødvendigt, at vi i vores Handlinger og Foretagender blive regjerede af visse Love og Principer, som ere blevne os givne af Herren. Dette indrømme vi alle, men der er Noget med Hensyn til vore timelige Afsører, som vi synes at være besværede over. For nogle Aar siden, medens Præsident Young endnu levede, blev han paavirket til at paabegynde Ko-operation og den Forenede Orden i en betydelig Udstrekning. Han fortalte os, at det var Guds Ord og Willie til os. Jeg troede dette dengang og jeg tror det endnu, og dog til samme Tid have næsten alle forskellige Slags Ideer, Følelser og Meninger givet sig tilkjende desangaaende. Paa mange Steder er Ko-operation og den Forenede Orden blevet paabegyndt paa forskellige Maader; i nogle Tilfælde har ganfæ god Held ledsgaget det, medens det paa flere Steder mislykkedes, fordi Folket

handlede daarligt og egentjærligt, idet de tragtede efter personlige, private Fordelene under Paaskud af at tjene Gud og udføre hans Hensigter. Andre have været sværmende i deres Begreber og paataget sig at udføre Ting, som ikke kunne lade sig gjøre, medens etter Andre slet ikke have virket med Tro. Alle mulige Menninger, som man har kunnen tenke sig, have givet sig tilkjende iblandt os som et Folk, og jeg har undertiden troet, at nogle af dem, som ere beskjæftigede i vores Ko-operative Institutioner og som saa deres Ophold fra dem, have ligesaa meget imod Ko-operation og den Forenede Orden, som nogen anden Klasse af Folket. Idetmindste har jeg opdaget Følelser af denne Slags, sjældnt jeg siger ikke, at de ere almindelige. Lad mig her give mig selv et Spørgsmaal — ikke et Spørgsmaal af personlig Bestaffenhed; thi jeg er slet ikke kommen her for at tale om personlige Anliggender, men om Principer, og saadanne Principer, som vi Sidste-Dages Hellige og Eldste i Israels gjøre Fordring paa at tro. Dersom jeg idag ønskede at vælge en Text, vilde den blive det Spørgsmaal: Skulle vi opholde Ko-operation og den Forenede Orden, og i alle vores Foretagender virke med dette Formaal for Øje, eller skulle vi opgive Forsøget som noget Daarligt, der ikke er værd vor Opmærksomhed. Saaledes fremstiller Sagen sig for mit Sind. Vi ønske under alle Omstændigheder at handle ærligt og redeligt i denne Sag. Dersom vi tro, at disse Principer ere sande, da bør vi underkaste os dem; dersom vi ikke tro dem, lader os da strax forkaste dem, erkjende at vi have forgrebet os og ikke have mere med dem at bestille; thi vi foregive idetmindste, at vi ere ærlige og samvittighedsfulde. Dersom der er noget Forkert i disse Ting, da lader os strax

overbevise os selv derom, og dersom det ikke er en Guds Befaling og altsaa ikke er bindende paa os, lader os ikke have mere dermed at bestille. Nu opstaar Spørgsmaalet: Ere vi forberedte paa at gjøre dette? Og paa den anden Side, dersom vi tro, at disse Principer ere aabenbarede af Herren, lader os da heredvilligt underkaste os deres Fordringer. Eller med andre Ord, lader os, hvadenten vi komme til det ene Resultat eller det andet, være ærlige og handle ifølge vor sande Overbevisning, og ikke male vort Skilt med Hvidt paa den ene Side og med Sort eller nogen anden Farve paa den anden. Men lader os sige, ligesom Profeten Elias sagde ved en vis Lejlighed: „Dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er Gud, saa vandrer efter ham.“ Hos det gamle Israels fandtes der en Tilbøjelighed til at ville tjene baade Herren og Djævelen eller Baal, en Afgud, som man dyrkede. Undertiden falder det mig ind, at vi have meget tilfælles med dem i dette Stykke. Tro vi paa vor hellige Religions Sandhed? Ja. Tro vi paa det hellige Præstedommme og at Gud har gjengivet det til Jorden? Ja. Tro vi, at Gud har oprettet sit Rige? Ja. Og tro vi, at det hellige Præstedommme bliver vejsledt af Herren? Vi svare ja. Og dog ønske vi gjerne at gjøre, som vi selv behage i mange Ting. Dersom det bliver os paalagt at indføre Noget, som Herren har befalet os, synes vi at være tilbøjelige til at ville opsette det saa-lenge som muligt og til sidst gjøre saa lidt, som vi tør vove; og dersom vi ikke kunnen omgaa det paa nogen anden Maade, ville vi for at finde Undskyldninger tage Fordel af indtræffende Omstændigheder og andre Ting. Vi ønske undertiden, at Herren ikke vilde forlange visse Ting af os; vi vilde foretrække at have vor egen

Villie. Men lader os betragte Sagen roligt og koldblodigt. Jeg forstaar det saaledes, at Herren har bragt os sammen for at gjøre hans Villie, for at iagttage hans Love og holde hans Befalinger, og paa Grund af det hellige Prestedømme, som er anbetroet os, er der visse Pligter, Herren fordrer af os. For Egempe; han fordrer af de tolv Apostle, naar de blive kaledede paa, at de skulle gaa ud for at prædike Evangeliet til Jordens Nationer. Vilde de være retfærdiggjorte, der som de vœgrede sig ved at gjøre dette? Nej, de ville ikke; Gud vilde kræve Folks Blod af deres Hænder. Dette er min Opfattelse af Sagen og jeg kender ikke nogen anden. Som en af de tolv Apostle ønsker jeg ikke ved Læst at omgaa nogen af disse Spørgsmaal, men derimod møde dem ørligt og aabent. Jeg tror, jeg har gjort dette, og at de Tolv i Almindelighed have gjort det samme. De have altid været rede til at gaa, hvorsomhelst Herren har kaldet dem, hvad enten de have været syge eller starke, fattige eller rige. De have ikke taget deres private Omstændigheder i Betragtning eller søgt at gjøre Unskyldninger, thi deres Formaal har kun været, at gjøre Guds Villie. Saaledes forholder det sig ogsaa med mange af de Halvfjærds, Højpræsterne og de Eldste. Deres Følelser have været: Lad Herren tale; her er jeg, villig til at gjøre hans Villie og udføre hans Hensigter. Denne Følelse eksisterer ogsaa idag i Manges Hjørter, men der findes tillige et betydeligt Antal, som føle anderledes og som ønske at omgaa Herrens Befalinger paa alle mulige Maader. Her er Broder Eldredge, en af de syv Præsidenter over de Halvfjærds; han veed hvor yderst vanfælligt det er at faa Mand til at gaa paa Mission nu med samme Beredvillighed, som tilfældet var i Kirkens tidligere

Dage. Ifølge hvad jeg forstaar ere vi her, ligesom Jesus sagde, „ikke for at gjøre vor egen Villie, men vor Faders Villie, som sendte os.“ Dersom Gud ikke havde søgt efter os eller hans Land virket paa os, vilde vi ikke have været i disse Bjerges Dale idag. Hvad siger Jesus, idet han taler om disse Ting? „Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du harer givet mig, thi de ere dine.“ J have ved Evangeliet været bragte i den samme Stilling, J have seet Guds Udvælgte blive indsamlede ved Hjælp af det hellige Præstedømme, samt ved at Hjælpenes have været aabnede, Guds Villie aabenbaret til Mennesket og Evangeliet gjengivet. Vi ere alle blevne samlede tilsammen paa denne Maade. Og for hvilket Øjemed er dette sket? Er det, som man plejede at sige i den engelske Kirke, for at vandre ifølge vores egne Hjærters Ønsker og Paafind? Er det for at iværksætte en eller anden Plan af vor egen Opfindelse? Saaledes forstaar jeg det ikke. Jeg forstaar, at det er for at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jordens, for at berede Jordens og dens Indbyggere for de Ting, som skulle komme, og for at berede os selv som et Folk for Modtagelsen af videre Oplysning, Visdom og Kunstdæk fra Gud, saa at han maa have et Folk, til hvem han kan skænke sin Tillid og velsigne, og ved hvem han tillige kan meddele Besignalser til hele Menneskeslagten. Han forventer, at vi ville opbygge hans Rige, og dette burde derfor ogsaa være vort vigtigste Formaal. Dette er i Overensstemmelse med hvad Jesus fortalte sine Disciple i forudmis Dage: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og disse Ting, hentydende til vores timelige Afsærter, tillegges Eder.“ Dog legge ogsaa disse timelige Anliggender Beslag paa vor Opmærk-

somhed i det daglige Liv og gjøre Indgreb i vor Omgang med hverandre, og de staa i Forbindelse med Herrens Hensigter ved Indsamlingen af hans Folk, for at de kunne blive Et, saa at han formedelst dem kan meddele sin Billie til Mennekeslægten, og at der kan dannes et Centrum, hvorom de Oprigtige af Hjertet fra alle Verdensdele kunne samle sig for at lære hans Billie at kjende, samt for at komme i Besiddelse af Herrens Ord og annamme Lys, Kundstab og Nabobering fra Gud vor himmelske Fader, saa at Herrens Hemmeligheder kunne anbetroes dem, der frygte ham, samt at de maa forstaa de Begivenheder, som nærme sig, og berede Jorden for de Ting, der ere invente. Vi ere her omtrent ligesom Clever i en Skole for at berede os for Fuldbyrdelsen af Guds Hensigter paa Jorden. Kunne I finde noget andet Folk paa Jorden, som vil lytte til Guds Ord? Nej, I kunne ikke; ejheller kunne I finde Nogen, til hvem Gud kan meddele sin Billie. Vi tale en hel Del og prædike ofte en hel Del om de Plager og Straffedomme, som ville komme paa Jorden, saasom Krig, Pest, Hungerogn og Elendighed blandt Jordens Nationer, og vi vidne om, at Ulykke vil følge paa Ulykke i en saa hurtig og vedvarende Folgevække, at Menneskene til sidst ville grues ved at høre dem omtale. Vi have talt om disse Ting i mange Aar; jeg selv har gjort det i over 40 Aar og ligesom jeg har sagt tidligere, saa siger jeg igjen, at disse store og strækkelige Begivenheder ere 40 Aar nærmere for Haanden idag end de vare for 40 Aar siden. Gud drev ikke Spot med os, da han fortalte os om disse Ting, men Alt hvad han har sagt desangaaende igjennem de gamle Profeter og igjennem Joseph Smith er sandt, og saavist som Gud lever, ville disse Ting finde Sted.

Jeg vil profetere, at disse Ting sikkert ville ske, ligesaavist som Gud lever, og at de nærme sig med meget hurtige Skridt. Det er ogsaa blevet os fortalt, at Dagen vil komme da Enhver, som ikke vil grib til Sværd mod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerheds Skyld. Er dette Sandhed? Ja, det er. Dersom dette skulde indtræffe idag, ere vi da tilstrækkelig beredte derfor? Jeg tror det næppe. Dersom vi herefter fortsætte med et saadant Levnet som det vi hidindtil have levet, mon vi da ville blive beredte derfor? For Nærvarende berede vi os ikke alle for disse Ting. Vi kunne næppe haandtere nogle saa elendige Apostater og et lille Antal Fremmede, som findes i vor Midte, men føle os undertiden upasselige over enkelte Ting, som foregaa, idet vi ikke forstaa, hvorledes Udsaldet vil blive; istedet herfor burde vi være fulde af Herrens Land og af Naboberingers Lys og Guds Kraft. Men vi besjæles ikke altid af denne gode Indflydelse. Vore Interesser ere delte og den ene arbejder ikke saa sjeldent imod den anden, og dette endog i en saadan Grad, at der idag findes næsten ethvert Slags Onde i vor Midte. Endog vore Aviser optage visse Slags Avertissementer, der kun have Bedrageri til Op gave; det er en Skam og Vandere, at saadane Ting skulle ses i Zion. Nogle falde det Hedningekneb, Handelsspuds osv, men jeg falder det underfundigt Spidsfindighed og Falshed; med mange andre Ting forholder det sig desværre ligeledes. Staar dette i Harmoni med den Stilling, vi indtage som Mænd, bærende det hellige Prestedømme. Jeg synes ikke det gjør. Jeg tror, vi burde indtage en ødlere og hæderligere Stilling; jeg tror, vi burde regjerer af andre Indflydelses og have helt andre Formaal for Øje. Jeg tror, vort Liv, vore Ønsker,

vore Følelser og Gjerninger burde hel-
liges til Zions Opbyggelse og Grund-
fæstelsen af Guds Rige paa Jorden, og
at vi skulle være forenede saavel i vore
timelige som aandelige Anliggender, thi
Gud siger: „Uden Jeg ere Et, ere Jeg ikke
mine.“ Tro Jeg dette? Jeg Israels Aeldste,
tro Jeg disse Herrens Ord? Dersom vi
ikke ere Herrens, hvis ere vi da? Vi
have vore egne Planer, vore egne Ideer
og Begreber, og ligesom en vis Mand
bemærkede, vi søger Binding hver paa sin
Maade og hver i sit Tag. Vi lade os
bortrive i en stor Udstækning af Egen-
hjerlighed og vore egne personlige Følel-
ser, samt tillade ubetydelige Ting at have
stor Indflydelse over os, istedetfor at vi
burde regjeres af disse høje, ædle, vor-
dige og herlige Principer, som Gud selv
besidder, som udgaar fra ham og som
ogsaa er Drivesfæderen hos dem, der
oprigtigt frygte Gud og holde hans Be-
falinger.

Jeg veed nok, at mange af Eder ville
sige med Hensyn til Ko-operation, at der
have været mange Misgreb begaaede. Jeg
tilstaar det — mange Fejtag ere blevne
gjorte. „Virkelig,” sige Jeg, „og dette
under Navn af den Forenede Orden?“
Ja, det er sandt. Joseph Smith sagde
i hans Dage, at det var overordentlig
vanskeligt at indføre denne Orden paa
Grund af Folkets Begjærlighed, og Ugude-
lighed. Jeg ønsker her at hentyde til
en eller to Ting, forbundne med dette
Emne. Jeg talte om de Tolv, de Halv-
sferds, Højpræsterne og de Aeldste og
bemærkede, at mange af dem havde været
ude for at prædike Evangeliet, og at
nogle af dem syntes, det var et haardt
Arbejde. Det er udentvivl meget be-
sværligt for en Mand at være en Hellig,
dersom han i Virkeligheden ikke er en
saadan, og dersom Kjærlighed for Evan-
geliet Principer ikke bor i hans Hjærtet,

maa det absolut være meget anstrengende, og man kan med Rette sige, at
det er en uafbrudt Kamp for en saadan
at prædike Evangeliet. Men for en
Mand, som elster Evangeliets rene og
hellige Principer, er det ligesaa let, som
det var for Drengen at hænde sin Fader.
Jeg vil erindre Eder om Jesu Ord, at dersom
en Mand ikke kan forlade Fader og Modter,
Hustru og Børn samt Brødre og Søstre
for hans Skyld, da kan han ikke være
hans Discipel. Lad mig sige til Eder,
mine Brødre, at Evangeliet er ligesaa
sandt idag, som det var dengang, at
dersom en Mand ikke er beredt til at
opofre sine jordiske Fordeler for Guds
Søns Evangeliums Skyld, da er han
det uoverdig og kan ikke være nogen
sand Hellig. Her er det, at vor Tro
bliver sat paa Prøve, og det giver ogsaa
Anledning til Bemærkninger lig det Følgende:
Hvormeget kan jeg gjøre og hvor
lidet kan jeg gjøre for at beholde mit
Fællesskab med Kirken, og i hvilken Udst-
ækning kan jeg handle egenhjerligt og
endda blive kaldt en Kristi Discipel.
Have Jeg aldrig følt saaledes, som Paulus
skriver, at Manden kæmper bestan-
digt med Kjødet? Jeg antager, at Jeg have
og hænde udentvivl Alt desangaaende.
I denne Stilling har Evangeliet bragt os,
og det er meget vanskeligt for en Mand
at tjene to Herrer; det er i Virkeligheden
aldeles unyttigt for Nogen at prøve der-
paa, thi ligesom Jesus sagde: „han maa
enten have den ene og elste den anden,
eller holde sig til den ene og foragte den
anden. Jeg kunne ikke tjene Gud og Mam-
mon.“ Og dersor siger Jesus: „Tager mit
Nag paa Eder og lærer af mig, thi
jeg er sagtmødig og ydmig af Hjærtet,
saan skalde Jeg finde Hvile for Eders Sjæle;
thi mit Nag er gavnligt og min Byrde
er let.“

Men vi ville vende tilbage til

Ko-operation og den Forenede Orden. Antag, at en Mand var kommen til Eder, I Eldste, da I vare ude paa Mission, og havde forlangt Daab af Eders Hænder, uden først at have omvendt sig fra sine Synder, vilde I da have døbt ham? Nej, I vilde ikke. Men antag, at han gjorde Fordring paa at tro paa den Herre Jesus Kristus, men ikke paa Daab, vilde I have modtaget ham som et Medlem af Kirken? Nej, I tør ikke gjøre noget Saadant. Men antag videre, at han troede paa Daabens Rigtighed og paa den Herre Jesus Kristus, men ikke paa Haandspaalegglelse for Modtagelsen af den Hellig Aands Gave; vilde I saa have døbt ham? Nej. Antag atter, at han havde efterkommet alle disse Fordringer, men nægtede derimod at gaa hjem til Zion, naar Lejligheden tilhød sig for ham, vilde I saa have betragtet ham som en god Hellig? Nej. Ganske rigtigt; men nu har Herren foruden disse givet os en Lov i Henseende til Tiende; dersom han nu ikke efterkom denne, vilde I saa alligevel kalde ham en god Hellig? Nej. Vi ere blevne befalede at bygge Templer og I ville betragte Enhver, som vægrer sig ved at udføre sin Pligt i denne Retning, for en meget daarlig Sidste-Dages Hellig. Med Hensyn til den Forenede Orden, da har Herren givet os tilkjende, at hvem som helst, der nægter at efterkomme denne Lovs Fordringer, vil saa sit Navn udslettet af Kirkens Bøger, og hans Børn skulle ingen Aar have i Zion. Er dette Herrens Ord til os? Jeg antager, at Alle, som ere tilstede her idag, ville sige ja. Hvorledes kunne da jeg eller I handle med Letfærdighed overfor det, Gud har givet os? Det er Guds Ord til baade mig og Eder. Og hvad vil Følgen blive, dersom vi ikke viser Lydighed til dette Forlangende? Det er blevet os fortalt,

hvad Følgen vil blive. Vi ere samlede til sammen for at opbygge Guds Zion, og det forventes, at vi ville som Guds Ejendomme udføre dette Arbejde. Som en af os kan jeg sige, at jeg ikke vil udgive mig for at være en Hellig, dersom jeg ikke er en saadan i Virkeligheden eller hvis dette Værk ikke er af Herren; dersom de Principer, vi tro paa, ere falske, ønsker jeg ikke at have Noget med dem at bestille; men dersom de derimod ere sande, da ønsker jeg at lade mig regiere ved dem, og det samme gjøre I. Vi maa efterleve Guds Ord og sætte hans Billie i Udførelse, thi det vil ikke være godt for os, dersom vi til sidst sætte nogen Del deraf. Dersom Tro, Omvendelse, Daab og Hænders Paalegglelse er sandt og rigtigt, da er ogsaa Ko-operation og den Forenede Orden rigtig. Nogle kunne maa ske sige: Her have vi denne eller hin Mand, som stod i Forbindelse med den Forenede Orden, og se, hvor uvist har han ikke haaren sig ad; og her have vi Andre, som have paabegyndt Ko-operation, men ere komne uheldigt fra det. Dette kan alt være sandt nok, men hvem skulle vi dømme deraf? Skulle vi ophøre med at døbe Menneskene til Syndernes Forladelse og ikke anstrengte os længere for at grundfæste Guds Rige paa Jordens, fordi nogle Enkelte have handlet forkert og maa ske ugodeligt? Gjører saadan Folks Handlinger Evangeliets Verdomme kraftesløse eller de Principer, vi lære, falske? Jeg tror, I alle ville sige nej. Hvad gjøre vi ved Saadanne? Vi udrense de onde fra vor Midte og affjære saadan visne Grene ifølge Kirkens Love, men vi standse ikke Evangeliets Fremgang; en saadan Tanke opkommer aldrig i vort Sind, thi vi vide, at den paabegyndte Gjernings Bestemmelse er fremad og opad. Skulle vi da tenke paa at gjøre

en Ende paa disse andre Principer, fordi Nogle have handlet daarligt, egenkjærligt og ugudeligt? Nej, jeg er af en anden Mening; jeg tror ikke vi kunne efter eget Behag antage eet Princip og forkaste et andet. Jeg tror, at det ene Princip er ligesaa bindende paa os, som det andet. Jesus sagde: „Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved ethvert Ord, som udgaar igjennem Guds Mund.“ Disse Ord ere ligesaa sande idag, som de vare dengang Frelseren først ytrede dem.

Jeg har hos mange af Brødrene bemærket en Tilhøjelighed til at trække sig tilbage paa alle mulige Maader og ved List føge at undgaa at opfylde deres Pligter. Dette er forkert. Vi have grundet Ko-operative Handelshuse og over Indgangen til disse have vi anbragt et Bræt, hvorpaa det Altseende Øje og „Helliget Herren“ er malet. Handle vi i Overensstemmelse dermed? Jeg er bange for, at vi i mange Tilfælde ikke gjøre. Skulle vi derfor svigte disse Principer? Nej. Hvad var Hensigten med Paabegyndelsen af Ko-operation? Bestemmelseren var, at den simpelthen skulle tjene som en Begyndelse til den Forenede Orden, for at vi kunde blive mere forenede og virke tilsammen med det fælles Formaal for Øje, at opbygge Zion. Efterat vi saaledes havde begyndt, hvad opdagede vi? At Nogle gif frem paa een Maade, Andre paa en anden og de Fleste valgte sin egen Vej. En siger: Den eller hin gaar frem paa sin egen Vis, derfor vil jeg ogsaa handle efter som jeg finder for godt. Paa denne Maade kunne vi altsaa gaa videre og fige: Fordi Gen begaar en Fejl, der er vanerende for en Sidste-Dages Hellig, saa kan en Anden fremføre dette som en Undskyldning for at gjøre ligesaa. Jeg forstaar det ikke saaledes, men derimod, at det er min Pligt at tjene Herren, enten saa Andre gjøre

det eller ej, og dersom dette er min Pligt, da er det ogsaa Eders. Herren har velsignet os med Begavelser og Pagter, hvorom Verden er aldeles uvindende, og han har anbetret os disse Ting for at vi kunne bringes i nærmere Forbindelse med vor Gud og for at vi kunne vide, hvorledes vi skulle blive frelste tilligemed vores Hustruer og Børn samt Forældre og Forsædre, der have levet før os. Det vi nu ere komne saa langt, hvad kommer saa dernæst? Gud har aabenbaret visse Ting til Menneskernes Børn, ligesom han i fordums Dage aabenbærede Evangeliet til Israels Børn. Men kunne Israels Børn annamme Evangeliet? Nej, de kunne ikke. Det lykkedes kun Moses at lede 70 af Israels Aeldste til Guds Nærverelse paa Bjerget; han kunde have ledt hele Israel paa samme Maade, men de vilde ikke lade sig lede; de vendte sig til Afguder, til Ondstab og Fordærvelse og blev saaledes ulydige og uregjerslige. Og da Herren talte til dem, blev de forstærkede og sagde: „Lad Gud ikke tale med os, at vi ikke dø.“ Gud ønsker at bringe os nær til ham, og i dette Øjemed har han gjen-givet Evangeliet med alle dets Ordinancer. Har han været tro mod os? Ja. Og naar J Aeldste have været ude for at prædike og døbe Folket til deres Synders Forladelse, og naar J have bekræftet dem som Medlemmer af denne Kirke og sagt: Annamer den Hellig-Aands Gave, have de saa modtaget den? De have, og Gud har saaledes stadsfæstet Sandheden af Eders Ord og bevist, at J vare hans Ejener.

Og nu opfordrer han os til at være Et. Hvorfors? Fordi vi staa i Forbindelse med hans Nige. Hvad er hans Nige? Det er hans Regierung, Herredømmie, Magt, Styrelse osv. Gud har paabegyndt sit Nige efter sin egen Orden

og det tilkommer ham at styre, regjere og ordne dette Rige til Bedste for de Oprigtige af Hjæret af alle Nationer. Han har begyndt det iblandt os, for at han kunde have et lille Centrum, bestaaende af saadanne Mand og Kvinder, som ville udføre hans Billie og adlyde de Besalinger, han vilde give til dem fra Tid til anden. Dersor ere vi her, lige-saaldt for at gjøre vor egen Billie som Jesus, der ikke kom for at gjøre sin egen, men Faderens Billie. Hvormeget kjende vi til Guds Riges Opbyggelse? Hvad vide vi angaende de Plager, som skulle komme over Jorderige? Jeg kan fortælle Eder, at sjøndt vi idag nyde Fred oa Altting tilsyneladende gaar sin rolige, jævne Gang, er Dagen ikke langt borte, da Herren vil komme frem for at ryste Jorden forcerdeligt, og denne amerikaniske Nation vil føle det meget haardere og alvorligere end nogen af Eder tidligere har erfaret; dette veed jeg, hvorsor jeg berer Vidnesbyrd derom. Vi have ingen Tid til umyttige Experimenter eller til at følge vores egne Ideer og Forestillinger; vi have noget Andet at gjøre. Vi maa opbygge Guds Rige, og for at kunne gjøre dette, maa vi nødvendigvis blive forenede, lære at kjende Guds Billie og gjøre den. Og i alle vores Foretagender burde dette være vort Formaal. Vi have alle Slags personlige Interesser og Foretagender iblandt os; Nogle virke i en Retning og Andre i en anden. For Exempel Broder W. Jennings, som er nærværende med os idag, er tilligemed Andre bestyrtiget i forfældelige Grene af Hjemmeindustrien og ejer desforuden 90,000 Dollars af Grundkapitalen i Zions ko-operative Handelsinstitution; alt dette er meget prisværdigt. Saadanne Foretagender give Folket Bestyrtigelse, og dette er hvad vi behøve og hvad vi maa tilvejebringe før eller senere. Der er imidlertid een Ting, som jeg vil sige, i henseende til at danne Foreninger og Handelsselskaber for at drive hvilken som helst Gren af Hjemmeindustrien: Lad dem blive dannede med den Forstaelse, at naar den rette Tid kommer, de da funne omdannes til ko-operative Institutioner eller sammensmeltes med den Forenede Orden. Det er meget vigtigt, at vi i alle vores Foretagender have dette for Øje og virke i denne Retning; og dersom vi gjøre dette, kunne vi have det Haab, om en fælle Tid at se alle vores personlige Anliggender sammensmeltede til et stort Hele. Disse Ting have lagt tungt

paa mit Sind i en længere Tid og dersor taler jeg om dem, som jeg gør. Hvor mange Åar er det ikke allerede siden dette først blev paabegyndt og hvor Lidet have vi ikke udrettet! Jeg kan fortælle Eder, at dersom vi gaa lidt videre i vor Lige-gyldighed og Enhver saaledes vedbliver at gaa sin egen Vej, da vil Gud overlade os til os selv. Men han vil ikke forlade os saalenge vi beslittes os paa at gjøre Ret. Jeg er glad fordi jeg kan sige, at Brødrene i Almindelighed ere villige til at tage imod Raad, dog ere vi til samme Tid tilbøjelige til at lade os forstyrre, og i Midten af Livets mange og forfældelige Omstiftelser ere vi utsatte for at tage vort rette Formaal affyne. Skulle vi, mine Brødre, opgive Ko-operation, eller skulle vi anerkjende Saadanne, som trække sig tilbage af en eller anden Grund, for gode Hellige, eller skulle vi ikke? Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi forblive tro til vor Religion, vor Tro og til de Principer, som Gud har aabenbaret til os, eller skulle vi forsgage dem? Vi ville ikke forsgage dem, og Brødrene i Almindelighed føle heller ikke Lust til at gjøre det, men der gives fra Tid til anden nogle faa, som vige af Bejen. Vi ønske at klynde os nærmere sammen, forene vores Hjærtter og Hjælper til Et og underlæste os selv den rette Orden og være rede til at udføre hvad som helst Herren vil forde af os. Jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at dersom J vil holde Herrens Besalinger, ville J blive det rigeste Folk paa Jorden, thi Gud vil udgyde sine Befsignelser over Eder; men dersom J ikke holde dem, ville J komme til at doje mere end J endnu have gjort, thi Herrens Land og Befsignelser ville blive os fratagne i samme Forhold som vi trække os tilbage fra Gud. Vi leve i en mærkværdig Tidsalder, i hvilken store Forandringer ville finde Sted. De Sidste-Dages Hellige ville se den Dag, da Enhver, som ikke vil gibe til Sværd mod sin Næste, maa fly til Zion, og de ville høre Mange sige: Vi kjende Intet til Eders Religion, men J ere et ærligt, retsfærdigt, vindstribeligt og virksomt Folk; J forvalte Lovene i Retfærdighed og beskytte og forsvarer Mand og Kvinders Rettigheder. J opholde en god Regjering og love Beskyttelse til Alle; vi ønske dersor at leve hos Eder og blive forenede med Eder. Vi ønske at berede os for disse Ting, thi de ville komme lige saa vist som Gud lever. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

De Hellige skulle ikke sagføge hverandre ved de verdslige Domstole.

„Kan dog Nogen af Eder, naar han haver Sag med den Ander, føre det over sit Sind at føge Dom hos de Vanhellige, og ikke hos de Hellige?“ (1 Kor. 6 1.) Apostlen Paulus rettede dette Spørgsmål til Korinthierne. Til deres Skam nævnte han et stort Onde, som eksisterede iblandt dem: „Men Broder gaar i Rette med Broder, og det for de Vantrø.“ Det var altsaa de Hellige i fordums Dage forbudt at sagføge hverandre ved Loven, og saaledes forholder det sig ogsaa med de Sidste-Dages Hellige.

Før at der ingen Nødvendighed skulde være for Brødre eller Søstre at sagføge hverandre for de verdslige Domstole, forordnede Herren, der kendte Menneskenes Svagheder, at Domstole bleve oprettede i hans Kirke i dens tidligste Dage, for hvilke alle Kirkens Medlemmer have Ret til at fremføre deres Sager og Misforstaælser og faa dem paadgmte i Retfærdighed. Indtil disse Domstole bleve grundede og anerkendte i Kirken, bleve saadanne Twistigheder, som kunde opstå mellem Medlemmerne, bilagte af de Aeldste. Herren siger i en Åabenbaring, given i Februar 1831, angaaende denne Gjenstand: „Dersom din Broder eller Søster fornærmer Dig, skal Du tage Sagen mellem dem og Dig alene, og om de behjende, skal Du være tilfreds. Og om de ikke behjende, skal Du overantvorde dem til Menigheden, ikke til Medlemmerne, men til de Aeldste. Og det skal ske i en Førsamling, og det ikke for Verden.“ (Pagten's Bog Side 77.)

I August samme Åar blev Kirkens første Biskop udnævnt ved Åabenbaring, og iblandt andre Ting sagde Herren ved en senere Lejlighed, at en Biskop skulde „være en Dommer i Israel, til at udføre Kirkens Sager, til at sidde og dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd, der blive ham forelagte, overensstemmende med Lovene.“ (Pagten's Bog Side 18.)

Den 17de Februar 1834 blev Kirkens første Højsraad, bestaaende af tre Præsidenter og 12 Medlemmer, organiseret. Højsraadenes Pligter og Magt, saavel hjemme i Zions Staver somude i Aldspreddelsen, blev paa en tydelig Maade forklaret. Der siges: „Højsraadet blev ifølge Åabenbaring organiseret i den Hensigt, at det skulde bilægge vigtige Sager, der maatte opkomme i Kirken, og som ikke kunde bilægges af Kirken efter Biskoppens Raad til Parternes Tilsfredshed.“ (P. B. Side 32.) Et Højsraad er nu organiseret i enhver af Zions Stavers, over hvilke de respektive Stavers Præsidentskab præsiderer.

Under denne Tingenes Orden og med den Lejlighed, som ethvert Medlem af Kirken har til at faa sine Sager paadgmte indenfor Kirkens Grænser, er der Intet, som kan tale til Forsvar for Saadanne, som sagføge deres Brødre for de verdslige Domstole. Naar Twistigheder opstaar mellem nogen af Kirkens Medlemmer, burde deres første Bestræbelse være at bilægge Sagen mellem hverandre

indbyrdes. Hvis dette ikke lykkes dem, bør Læserne i den Kreds eller det Distrikt, hvor Paagjeldende bo, kædes til hjælp, og hvis de ikke kunne tilvejebringe en god Forstaaelse, kan Sagen bringes frem for Grenens eller Wardets Bisshop, der tillige med sine Raadgivere ville dømme i Sagen. Dersom Bislopens Kjendelser ikke er tilfredsstillende, kan Sagen dernest appelleres til Stavens Højraad, og endvidere, hvis noget Urigtigt kan paageges i Højraadets Fremgangsmaade, kan en Appel gjøres til Kirkens øverste Præsidentstab, der da vil bestemme hvadenten et nyt Forhør vil være nødvendigt eller ikke.

Paa denne Maade kan en retfærdig Bilæggelse af alle Twistigheder opnaas indenfor Kirkens Domraade, uden at Nogen behøver at henwende sig til de verdslige Autoriteter, og Brødrene, der tjene ved Kirkens Domstole, vælges af Folket og arbejde alle uden Betaling. Intet Individ i Kirken, hvilken Stilling han eller hun end monne indtage, er hævet over Kirkens Love eller er fritaget for Ansvarlighed for dens Domstole. Dersor har det ringeste Medlem, uden Hensyn til hvem Modpartiet er, ligesaa god Adgang til Kirkens Domstole, som den, der indtager den allerhøjeste Stilling i Samfundet.

Kirkens Historie beviser, at Oprigtighed, Upartiskhed og Retfærdighed i Allmindelighed har været raadende i disse Domstoles Forhandlinger, og naar Fordom eller nogen upassende Indflydelse har begyndt at vise sig, er det strax blevet underbuet. Ordkløveri, Forvendelse af Meninger, Kunstgreb, Forkastelse af Bidnesbyrd, der paa nogen Maade kunde laste Lys paa en Sag, For nærmelse af Bidner eller andet Lignende, som i Almindelighed forhindrer Sandhed og Ret fra at have sin rette Gang ved de verdslige Domstole, kendes ikke ved Kirkens Tribunaler; alt hvad man har for Øje er at tilmaale Alle Retfærdighed paa en upartisk Maade.

Hedt vi betragte, hvad Herren har sagt til sine Hellige, baade nu og i gamle Dage, i Henseende til Rettergang ved Verdens Domstole, hvorledes skulle da disse behandles, som overtræde denne Orden? Herren har sagt, „at Alle, som tilhøre Kristi Kirke, skulle iagttagge og holde alle Kirkens Besalinger og Pagter.“

Saadanne af Kirkens Medlemmer, som ikke ville efterleve dens Love, ifølge deres egne Pagter og Løfter, burde afskjæres fra Samfund med Kirken. Dette er i Almindelighed Neglen i alle religiøse Samfund, men undertiden naar denne Regel sættes i Kraft i denne Kirke, strige Nogle om Ubarmhjærtighed og Tolerance, og de, som glæde sig i at afstedkomme Uenighed og Rettergang, indbilde sig, at det er et meget strængt Forbud, som nægter Folk den Frihed at gaa for Netten med hverandre. Denne Kirke gjør sig ikke til Opgave at ville forbyde Nogen at nyde al den Fornøjelse, som Loven med dens uhyre Omkostninger og Omstændigheder er i stand til at give dem, men en Sidste-Dages Hellig kan ikke indlade sig i retslig Strid og Ondskab med sine Brødre og til samme Tid beholde sin Stilling i Kirken. Dersom Nogen ønsker at følge Verdens Skikke og Sedvaner, er der Ingen, som vil forhindre Saadanne i at slutte fuldstændig Forbindelse med Verden. Men hør det, o Israel, han eller hun, som ønsker at staa i Samfund med de Hellige, maa underkaste sig Kirkens Love og Regler, eller blive udkastet af Faarestien. „Be dem, som blive afskaarne fra Kirken,” figer Herren, „thi de ere overvundne af Verden,” og fra den Tid af ville de blive „lig Salt, der har mistet sit Kraft.“

Aflesning.

Eldste N. P. Rasmussen løses fra at præsidere over Aalborg Konference.

Eldste Charles Anderson fra at præsidere over Göteborg Konference.

Eldste John A. Halvorsen fra at præsidere over Skaane Konference.

Vældste Christian Neisen fra at arbejde i Københavns Konference.

Eldsterne N. M. Andersen og C. L. Hansen fra at arbeide i Nalborg Konference.

Eldsterne Goudy Hogan, Oley Ellingsen, Peter Andersen og Andrew Hammer fra
at arbejde i Kristiania Konference.

Vældste C. M. Bergstrøm fra at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste C. H. Månsson fra at arbejde i Göteborg Konference.

Ældste Olga Nilsson fra at arbejde i Skaane Konference samt

Eldste Carl X. Öberg, paa Grund af døgarlig Helsbred, fra at arbeide i Göteborg Konference.

Oppennente Brødre, der høye arbeidet med Nidførerhed og Esper for Herrens

Sags Fremme i denne Mission, ere afspætte med Tilladelse til at rejse hjem med det første Emigrant-Selskab, som vil afgaa fra Kjøbenhavn d. 5te Juli. Vore bedste Ønsker og Belsignelser ville ledhage dem paa deres Rejse tilbage til vort fredelige Hjem i Bjergenes Dale.

Beijfiffelje.

Eldste Simon Christensen bestilles til at præsidere over Aalborg Konference.

Vældste D. N. Stohl til at præsidere over Göteborg Konference.

Vældste N. B. Adler til at præsidere over Skaane Konference.

2Eldste Chr. Høgansen og John Dahle til at arbejde i Kristiania Konference under Konferencenpræsidentens Ledelse og

2. Eldste Peter A. Løfgren til at arbejde i Stockholms Konference, ligeledes under Ledelse af Konferencepræsidenten. Niels Wilhelm sen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bøg. — Af Eldste George Reynolds.)

(Fortsat fra Side 224.)

Bi ville forbiga de næste faa Aar af Almas Liv, i Løbet af hvilke han virkede med hans sædvanlige Fver og Nidkærhed, og begynde igjen ved Slutningen af Dommernes syttende Regieringsaar. (75 Aar f. Kr.) Paa den Tid optraadte Korihor, en Antikristen. Hans fordærvelige Lærdomme havde meget tilfælles med visse Dele af Nutidens religiøse Bedragerier, men hans Hovedargumenter vare rettede imod Kresserens

Komme og Forløsning. Han rejste uafbrudt omkring blandt Nephiterne fra Land til Land, udbredende sine falske Ideer og Begreber. Men efterdi han gjorde Fordring paa selv at tro hvad han lærte, kunde Loven ikke naa ham, thi det var paa det Strengeste forbudt i Nephiternes Love at straffe Nogen for sin Troes Skyld; alle havde vindskrænket Rettighed til at dyrke Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende. Da man

dog tilfødest ikke vidste, hvad man skulde gjøre ved ham, efter som han aften kom Splid og Uro og forstyrrede Folkets Fred, sendte de lokale Embedsmænd ham til Alma og den øverste Dommer for at de skulde dømme i Sagen. Efterat han var fremført for disse Embedsmænd, vedblev han paa sin sædvanlige haardnakke Maade at bespotte og latterliggjøre Evangeliets hellige Principer samt at forhaane Guds Ejendomme, hvilke han iblandt Andre tillagde den Bestyldning, at de fyldte sig ved Folkets Arbejde. I Almas Svar til denne Bestyldning saa vi et behageligt Indblik i hans private Liv. Han sagde: „Du veed, at vi ikke hylde os ved dette Folks Arbejde, thi se, jeg har arbejdet med mine egne Hænder for min Underholdning, lige fra Begyndelsen af Dommerens Regjering indtil nu, uagtet mine mange Rejsser rundt omkring i Landet, for at forkynne Guds Ord for mit Folk. Og uagtet det meget Arbejde, jeg har udrettet i Kirken, har jeg ikke modtaget saameget som een Senine for mit Arbejde; eisheller har nogen af mine Brødre, uden paa Dommersædet, og da have vi kun faaet overensstemmende med Loven for vor Tid.“

Korihor vedblev at stride imod Profeten. Han bestræbte sig for at modbevise Faderens Tilværelse og den Enhæarnes Komme. Alma bestyldte ham for, at han stred imod sin egen Overbevisning, men dette nægtede han paa det Alvorligste og plagede Alma for, at han skulde vise ham et Tegn, da han foregav at være villig til at lade sig overbevise. Alma, der tilfødest blev træt af hans ugudelige Paatrængenhed, fortalte ham, at Gud vilde give ham et Tegn ved at slaa ham, saa at han skulde vorde stum. Skjønt denne frygtelige Advarsel gjorde Korihor lidt forlegen, havde den ingen styrre Virkning paa

ham, end at han paa en rænkefuld Maade kunde svare: „Jeg fornægter ikke en Guds Tilværelse, men jeg tror ikke, at der er en Gud til; og jeg siger ogsaa, at Du veed ikke, at der er en Gud til; og uden Du viser mig et Tegn, vil jeg ikke tro.“ Da svarede Alma: „Dette vil jeg give Dig til Tegn, at Du skal blive stum ifølge mine Ord; og jeg siger i Guds Navn: Du skal blive stum, saa at Du skal ikke mere have Mæle.“ Almas Ord blev opfyldte; Korihor satte sit Tegn, thi han talte aldrig mere her paa Jorden. Da Guds Haand faldt paa ham, gjenkalde han, hvad han havde sagt. Da han ikke kunde tale skrev han, at han nu erkendte Guds Magt samt at han havde ladet sig bedrage af Satan, der havde vist sig for ham i en Engels Stikkelse. Han bønskaldt nu Alma om at bede til Gud, at Forbandelsen maatte tages fra ham; men Alma, der kendte hans Hjertes Slethed, nægtede at gjøre dette, da der var Fare for, at han etter vilde søger at vildlede Folket, dersom han satte sit Mæle igjen. Som en Vandrer og Landsflygtig blev han kastet ud fra Samfundets Midte og maatte gaa omkring fra Hus til Hus for at tigge sin Føde. Medens han saaledes hensled en ulykkelig Tilværelse hændte det, at han i en af Zoramiternes Byer blev løben omkuld og nedtraadt, saa at han døde. Paa denne Maade endte Korihor sin Tilværelse, og med ham døde tillige hans Indsydelse og falske Verdomme.

Zoramiterne havde afveget fra Sandheden og vare blevne et farligt Parti af Fraafaldne. Skjønt de ogsaa lærtte, at der ingen Kristus skulde komme, adskilte deres Kjætteri sig dog i visse Dele fra Korihors. De bedrogte sig selv med den Ide, at de vare Benaadede af Himmel fremfor alle Andre, at de vare fødte til Frelse og forudbestemte til evig Her-

lighed, medens de surige af Jordens Indbyggere vare forkastede og forudbestemte til Fordømmelse. Denne besynderlige Troesbekjendelse fik betydelig Tilslutning af fordærvede og ugudelige Personer, og paa den Tid Korihor døde udbredte dens Indflydelse sig saa hurtigt, at den blev Gjenstanden, hvorpaa Almas utrættelige Opmærksomhed dernæst blev henvendt. Ledsaget af Amulek, Zisrom, tre af Kong Mosies Sønner og to af sine egne Sønner rejste han strax til de Lande, som behoedes af disse Apostater. Denne blev en af Almas vigtigste Missionerer og ligesom hans Besøg til Ammoniha, medførte den kun delvis Held. Saasnart Alma havde opdaget Zoramiternes store Ugudelighed, samt deres religiøse Ceremoniers Besynderligheder, holdt han et Raad med sine Medbrødre, Missionærerne, og efterat have bedet inderlig til Herren, „lagde han sine Hænder paa alle dem, der vare med ham. Og se, da han lagde sine Hænder paa dem, blev de fulde af den Hellig-Land. Og derpaa skiltes de fra hverandre og gjorde sig ingen Bekymring om, hvad de skulle øde, eller hvad de skulle drifte, eller hvad de skulle iføre sig.“ Men Gud gjorde Udveje for dem, saa at de Intet manglede. Missionærerne arbejdede med stor Nidkærhed; de besøgte Folket i deres Huse, prædikede i deres Synagoger og forkyndte endog Ordet paa Gaderne, men den falske Troes yndede Bildfarelser havde saa aldeles bemægtiget sig Folket, at de forkastede Sandheden og forfulgte Missionærerne, ja forsøgte endog at ihjelstaa nogle af dem. Denne Forkastelse af Sandheden var imidlertid ikke uden Undtagelser, en Del af de fattige og mere ydmyge Zoramiter antog det guddommelige Budskab, hvilket havde til Følge, at de en kort Tid efter blevne drevne fra deres Hjem

og landsforviste af deres mere talrige, mere indflydelsesrige samt mere fordærvede Medborgere. I Forbindelse med denne Mission finde vi nogle af de kraftigste Evangeliprædikener, som ere nedstrevne i Mormons Bog.

Efterat Alma og hans Medbrødre havde udført alt det Gode, de syntes at kunne blandt Zoramiterne, trak de sig tilbage til Jersons Land, hvor Ammoniterne boede; derhen rejste ogsaa de troende Zoramiter, efterat de vare blevne landsforviste af deres Medborgere. Folket i Jersons Land modtog dem venligt og bød dem velkommen som Brødre. Efterat Alma her efter havde betjent og velsignet dem, rejste han tilligemed de fleste af hans Medarbejdere tilbage til Barahemla.

Alma begyndte nu at blive gammel. Trods hans forøgede Anstrengelser og inderlige Bønner sank Nephiterne etter gradvis ned i Ugudelighed. Alma rejste enten personlig eller sendte Andre til enhver Stad og ethvert Land, indenfor det nephitiske Riges Grænser, for at oplive Evangeliets Ild og Kjærlighed i deres vakkende Sjæle, men mange forargedes over Ordets Strænghed, der ikke alene forbød selve Synden, men alt hvad der kunde lede til Synd. Eftersom denne Følelse tiltog, blev Alma overmaade bedrøvet, og han sørgede meget over sit Folks Ondskab. Ligesom mange af de gamle Patriarter, naar de følte, at deres Livs Aften nærmede sig, kaldte han sine Sønner til sig og gav hver af dem sin sidste Formaning og en Faders Velsignelse, eftersom Undervisningens og Profetiens Land gav ham at udSIGe. Til sin eldste Søn Helamans Varetægt overlod han de hellige Blader, med alvorlige Formaninger om Forsigtighed, og bød ham at tage vel Vare paa dem. Opmuntrede og styrkede formedelst Faderens inder-

lige og kraftige Paamindelser, rejste Sønnerne ud og prædikede for Folket; selv Alma, gammel som han var, kunde ikke hvile sig, saalænge der var en Sjæl at frelse, eller noget Forkert at sætte i rette; han drog deraf ud endnu engang i Aanden af sin høje Kaldelse og opløftede sin Røst i Forsvar af det evige Livs Principer.

En anden blodig Krig blev nu efter paabegyndt, en Krig, der bragte baade Nephiternes og Lamaniternes hele Styrke til Fronten førend den blev tilendebragt. Den unge, men tapre og gudfrygtige Moroni anspræt Nephiternes Hære. Da han ikke vilde forstole sig paa sin egen Magt eller Bisdom, sendte han Bud til Alma for igjennem ham at erholde Herrens Ord om hvorledes han skulde handle. Den store Æpperstepræst blev som sædvanlig begunstiget med Åabenbaring, tilkendegivende Herrens Villie, og Moroni handlede nøjagtig i Overensstemmelse dermed. Vi behøve ikke at omtale de nærmere Omstændigheder forbundne med det frygtelige Slag, som paafulgte; den inspirerede Generals Anstrengelser krønedes med Sejr, og med Beretningen om denne Krig slutter Almas Optegnelse.

I det nittende Aar af Dommernes Regjering (73 Aar f. Kr.) tog Alma sin esklede Søn Heleman til sig, og efterat have prøvet hans Tro, Styrke og Oprigtighed ved at give ham flere forskellige Spørgsmaal, profeterede han til ham om flere vigtige Begivenheder, som skulde inddrage i en fjern Fremtid, og navnlig spaaede han om Nephiternes Ødeleggelse. Denne Profeti befalede han ham at nedskrive paa Bladerne, men ikke aabenbare den til hans Samtidige. Alma velsignede derpaa Heleman tilligemed sine andre Sønner, ja han velsignede Alle, som vilde forblive trofaste til Jesu Kristi Sandheder. Strax derefter forlod han

Zarahemlas Land og rejste som om han vilde gaa til Melets Land, og man hørte aldrig Noget om ham mere. Om hans Død og Begravelse veed intet Menneske nogen Besked. Det Sagn kom deraf ud iblandt Menighederne, at han var optagen af Aanden eller begravet ved Herrens Haand ligesom Moses. Denne Begivenhed fandt Sted bestemt et hundrede Aar efter Alma den Eldres Fødsel.

Almas Profetier ere at regne iblandt de talrigste, vigtigste og mest interessante af Mormons Bogs Spaadomme. De henlydede hovedsagelig til sem Ting, nemlig:

1. Messiae Komme. Mormons Bog, Side 227, 231, 238, 308, 323. (ny Udgave, Alma 5, 48—50; 7, 9—13; 9, 26—28; 33, 22; 39, 15; 40, 2. 3.)
2. Amonihas Ødeleggelse. M. B. Side 237. (ny Udg., Alma 9, 12—18.)
3. Nephiternes endelige Undergang. M. B. Side 338. (ny Udg., Alma 45, 10—14.)
4. De hellige Bladers fremtidige Nyttte og Historie. M. B. Side 315 osv. (ny Udg., Alma 37 R.)
5. Lamaniternes Omvendelse. M. B. Side 237. (ny Udg., Alma 9, 16. 17.)

Bed at sammenligne Almas Værdomme og Profetier kunne vi danne os et temmelig godt Begreb om, hvor grundigt det evige Evangeliums Principer blevet lært i den gamle nephitiske Kirke, og med hvilken Nøjagtighed de i Forbindelse med Frelserens Komme i Kjødet staaende Begivenheder vare blevne dem aabenbarede. Hans Missions Bestaffenhed og det hellige Arbejde, som han skulde udføre, medens han var i sit dødelige Tabernakel, var nødvendigvis Hovedemnet i disse Profetier, men forbundne dermed omtaltes ogsaa mange Biomstændigheder, vedgaaende hans jordiske Løbbane og Omgivelser. Saaledes forud-

sagdes hans Fødested — Jerusalems Land — hans Moders Navn, Marie, en Jomfru, et dyrebart og udvalgt Kar, som skulle undsange ved den Hellig-Aands Kraft. Disse Profetier omtalte ogsaa, at han skulle lide Pinsler, Sorger og Fristelser, at han skulle paataage sig Menneskenes Skræbeligheder for at han kunde dømme Jordens Indvaanere i Retfærdighed, samt at han skulle blive Opstandelsens Førstegeerde. Vi gjøre følgende Udtog af Almas Profetier:

„Jeg veed, at Jesus Kristus skal komme, ja Sonnen, Faderens Enbaarne, fuld af Raade, Barmhjærtighed og Sandhed. Og se, det er ham, som kommer for at borttagte Verdens Synder, ja hvert Menneskes Synder, som med Standhaftighed tror paa hans Navn.“

„Ja, jeg siger Eder, mine elskede Brødre, at Aanden siger: Se, al Jordens Konges, ja og Himmelens Konges Herligeheds Glæds skal meget snart fremstinne iblandt Menneskenes Børn.“

„Og se, han skal fødes af Maria, nær Jerusalem, i vore Forsædres Land, og hun er en Jomfru, et dyrebart og udvalgt Kar, som skal blive overskygget og undsange ved den Hellig-Aands Kraft, og føde en Søn, ja Guds Søn, og han skal gaa hen og lide allehaande Pinsler, Sorger og Fristelser; og dette for at Ordet maatte blive fuldbyrdet, som siger: Han vil tage sit Folks Sygdomme og Pinsler paa sig; og han vil paataage sig Døden, at han kan løse Dødens Baand, som binder hans Folk; og han vil paataage sig deres Skræbeligheder, at hans Indre kan blive fuldt af Barmhjærtighed efter Kjødet, at han kan vide, efter Kjødet, hvorledes han kan hjælpe sit Folk i deres Skræbeligheder.“

„Der er ingen Opstandelse, eller jeg vilde sige med andre Ord, at dette Dødelige bliver ikke iført Udødelighed, denne

Førfrængelighed bliver ikke iført Uførfrængelighed, førend efter Kristi Komme. Se, han tilvejebringer de Dødes Opstandelse.“

„Begynder at tro paa Guds Søn, at han vil komme at forløse sit Folk, og at han skal lide og dø for at forsoner deres Synder, og at han skal opstaa igjen fra de Døde, hvilket skal tilvejebringe Opstandelsen, at alle Mennesker skulle staa for ham for at dømmes paa den yderste og Dommens Dag, efter deres Gjerninger.“

Vi ville nu vende os til Almas Profetier for Folket i Staden Amonia. Han fortalte dem paa en utvetydig Maade,

hvad der vilde ramme dem, dersom de ikke omvendte sig. Intet Sprog kunde være tydeligere end hans, naar han siger:

„Han (Gud) har befælet, at I skulle omvende Eder, ellers vil han aldeles udrydde Eder af Jordens; ja han vil hjemsgå Eder i sin Brede, og i sin grumme Brede vil han ej vende sig bort.“

Og igjen: „Men se, jeg siger Eder, at dersom I fremture i Eders Ugudelighed, skulle Eders Dage ej blive forlængede i Landet; thi Lamaniterne skulle blive sendte og komme over Eder; og dersom I ikke omvende Eder, da skulle de komme paa den Tid, I ikke vide det, og I skulle blive hjemsgået med fuldkommen Ødelæggelse; og det skal ske ifølge Herrens grumme Brede.“

Hvor fuldkommen, hvor bogstavelig og nøjagtig disse inspirerede Ord blev opfyldte, have vi allerede vist i denne Afhandling.

Angaaende det nephitiske Folks endelige Udryddelse, taler Alma meget tydeligt; ingen Profeti har nogensinde været ytret mere bestemt, og ingeninde er nogen Profeti mere bogstavelig gaaet i Optydelse end disse hans Ord ere:

„Se, jeg ser efter den Abenbarelse-saand, som er i mig, at dette samme Folk, Nephiterne, om fire hundrede Aar fra den Tid, da Jesus Kristus skal aabenbare sig for dem, skal nedsynse i Vantro, og da skulle de se Krigs og Pestilentse, ja Hungersnød og Blodsudgydelse, indtil Nephis Folk skal vorde udryddet, og dette forbi de nedsynse i Vantro og henfalde til Mørkets Gjerninger, Bellyst og allehaande Ugudeligheder; ja, jeg siger Dig, at den fjerde Slægt fra den Dag skal ikke ganse for gaa, førend denne store Ugudelighed skal komme; og naar denne store Dag kom-

mer, se, da kommer den Tid meget snart, da de, som nu ere, eller deres Søn, som nu ere regnede iblandt Nephis Folk, ej mere skulle blive regnede iblandt dette Folk; men de, der blive tilovers og ikke ere udryddede paa den store og skæckelige Dag, skulle regnes iblandt Lamaniterne og blive lig dem, undtagen nogle Faar, der skulle blive kaldte Herrens Disciple; og dem skulle Lamaniterne forfolge, indtil de blive udryddede. Og for Ugudeligheds Skyld skal denne Spaadom vorde opfylst."

Og den blev opfylst, som enhver læser af Mormons Bog veed, i alle dens frigtedige, hjerteskerende Enkelheder, ja til det sidste Bogstav. At omtale disse Enkelheder her, vilde optage formegen Plads, men Alle, som ønske at læse om disse frigtedige Begivenheder, henvise vi til Beretningen derom i Mormons Bog.

Iblandt de Formaninger, som Alma gav sin Søn Heleman, da han overlod de hellige Blader til hans Varetegt, findes visse profetiske Ørtinger i Henseende til dem, som læseren vil finde i Mormons Bog, Side 315. (Ny Udgave, Alma 37 R.) Vi henvise til de nærmere Omstændigheder, som der findes nedstrevne, uden hvilke man ikke let vil kunne forstaa Meningen af Profetierne.

Formedelst Abenbaringens Lys og den Hellig-Nands Kraft saa Alma i hellige Syner Lamaniternes Omvendelse, saavel som deres Forblivelse paa Jordens efterat Nephis Søn skulle blive udryddet. Han fortalte de ugudelige Indbyggere i Staden Amonihah:

"Thi der ere mange Forøttesser, som hører til Lamaniterne; thi det er deres Fædres Sagns Skyld, at de forblive i deres uvidende Tilstand, og derfor vil Herren være barmhjærtig imod dem

og forlænge deres Tilværelse i Landet. Og engang i Tiden ville de komme til at tro paa hans Ord og kjende deres Fædres Sagns Urigtighed, og mange af dem ville blive frelste, thi Herren vil være barmhjærtig mod Alle, som paa-kalde hans Navn."

Vi ville slutte vore bemærkninger angaaende Almas Profetier med følgende Udtog: "Saaledes siger Gud, Herren: Forbandet skal Landet være, ja, dette Land (Amerika) for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, som handle ugudeligen; thi de skulle vorde udryddede, naar de ere fuldkommen modne, og som jeg har sagt, saa skal det ske; thi dette er Herrens Belsignelse og Forbandelse over dette Land, thi Herren vil ikke se paa Synd med den mindste Grad af Eftergivelse."

Tre mægtige Racer — Antedeluvianerne, Jarediterne og Nephiterne — ere allerede blevne ødelagte for deres Ugudeligheds Skyld; hvor snart kunne vi forvente, at den fjerde vil undergaa samme Skæbne? Formørker ikke denne tilkommende Begivenheds Skygger alle-rede Landet?

Hørend vi slutte denne usfuldkomne Afhandling om Almas Liv og Virksomhed, ville vi hædrage Øpmærketheden paa Guds Kraft tilhændegivet ved ham, hvilket vi af Mangel paa et bedre Udtryk vil kalde Mirakler:

Ødeleggelsen af Fængslet i Amo-niha. (82 f. R.)

Bisroms Helbredelse af en Feber i Sidom. (82 f. R.)

Almas Forbandelse over Korihor i Zarahemla. (75 f. R.)

Meddelelsen af den Hellig-Nand ved Hænders Paaleggelse til hans Medbrødre i Zoramiternes Land. (75 f. R.) (Forts.)

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor . . 273.

Nedaktionsbemærkninger:

De Hellige skulle ikke sagsgøge hver andre ved de verdslige Domstole 281.

Afløsning	283.
Bestikkelse	283.
Almas Familie	283.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.